

Pređavalo naj bi se še nadalje o kolobarjenju, o menjanju semena, o važnosti listja za življenje rastlin, nadalje kako naj se pripravljaja, sestavlja in rabi umetni gnoj itd.

Na vsak način pa je potrebno, da se strogo loči polje, na katerem naj bi se otrokom kazali poiskusi, in pa ono, na katerem se kaj dokazuje.

Velik pogrešek pa bi bil, če bi se šolski vrti porabljali za poizkus, to pa zato, ker so uspehi v istih zmiraj zelo negotovi.

Vzeti se morajo le taki sadeži in rabiti le taki umetni gnoj, o katerem se ve, da je njegov vseh gotov; kdor bi drugače vavnal, bi vzbujal le dvom pri učencih.

Učenci se naj učijo razliko v sestavi tal, vpliv spodnjih plastij, hlevskega in pa umetnega gnoja; nadalje se naj poučujejo kolikega pomena je, ako se odbere pravo seme, pravo orodje, in kak razloček je med rabo slabega in dobrega orodja, opomnijo se naj tudi na koristne in škodljive žuželke in rastline ter na posamezne dobe razvoja kake rastline od nja kali pa do dozoritve. Polje za dokaze služi za to, da se otrokom pokaže, kako se rastline žive od rudninskih redilnih snovi, iz česa obstoji umetni gnoj in kako dobro vpliva i. t. d.

Učitelj naj nikakor ne zamudi pokazati ob koncu dokazovanj učencem ekonomične strani vprašanja s tem, da jim preračuni prednost, čisti dobiček izboljšane metode, recimo ravnanja s hlevskim gnojem in primerja istega z zgubo, ki jo povzroča nemarnost pri ravnanju z gnojem, ktera je našim kmetovalcem že prešla naravnost v kri.

Poljedelski pouk v ljudskih šolah bi brez praktičnih poizkusov ostal brez povoljnega uspeha. Isti namreč učenca posebno mikajo in ga vglode v teoretične dokaze njegovega učitelja.

Mlad razum zapopade kak nauk veliko lažje, ako se mu isti predloži v konkretni obliki, ne pa v abstraktni obliki ustnega pouka. Teoretična predavanja naj se spopolni s tem, da se kaže zmiraj na reelna, vidna dejstva.

Naloga vseh vplivnih in treznomislih faktorjev in poljedelcev bi bila torej ta, delovati na to, da se vpelje poljedelski pouk tudi v ljudskih šolah. Predno pa se zgodi to, je potreba, da se že na učiteljskih pripravljajo bodoči učitelji za ta poklic. Poljedelstvo na učiteljskih pa bi lahko poučevalo učiteljstvo poljedelskih šol ali pa potovalni učitelji. Posebno sposobni bi bili za to slednjeimenovani, ker bi ti imeli potem v ljudskih učiteljih, ki so bili prej njih učenci, posebno zdatno podporo pri razširjanju poljedelske vede med ljudstvom. „Gospodarski glasnik.“

Iz deželne in državnega zbora.

Deželni zbor zaprt.

Dosegli so, kar so hoteli, namreč slovenski kmečki zastopniki, v deželnem zboru! In kaj so hoteli? Prepričati so hoteli vestno in pridno delo po-

slancev nemškega Štajerja, kojih želja je bila zares ljudstvu pomagati. Tako dolgo so bili slovenski kmečki poslanci pri svojem „delu,“ toraj pri obstrukciji (zoperstavljanju), da so zabranili vso delo. Deželna zbornica se je namreč vsled obstrukcije teh poštenjakov morala zapreti! Edino pri lovski novici postavi niso obstruirali slovenski poslanci. In ta postava se je tudi sprejela. Kolike važnosti je ta postava za kmete in kmečke občine, pokazali smo na drugem mestu.

In še več takih in enakih važnih postav se bi bilo sklenilo, ako bi bilo slovenskim poslancem za resno delo! A nekaj še je vredno, da omenimo. Proti koncu obstrukcije jeli so se slovenski poslanci sramovati svojega počenjanja, začela jih je pečiti vest! A ne vseh slovenskih poslancev! Zanimivo je to, da so se od obstrukcije začeli najprvi vlečiti isti slovenski poslanci, ki niso dohtarji. Toraj že tem je bilo preveč!

Konečno so bili v ostri obstrukciji le dohtarji! No, sedaj pa kmet že veš, kam pes tacomoli, sedaj se ti vendar odprejo oči o obstrukciji sami, zakaj in komu na ljubo se je obstruiralo. Naposled je postala že tudi obstrukcija dohtarjev čisto mlačna in začeli so se z nemškimi poslanci pobotati. Izjavili so, da nehajo od obstrukcije, ako se predloži učenemu odseku deželnega odbora zopet ustanovitev slovenske viničarske šole na Spodnjem Štajerskem. Smešno zahtevanje, ko pa je, kako smo zadnjič dokazali na tem mestu že itak učni odsek deželnega odbora pritrdil, da se bode, ko bode potrebna tretja šola za gospodarstveni poduk na Štajerskem za to šolo skrbelo, seveda ne po željah prvaških, da bi bila ta šola nekako vzgojevališče političnih hujšakačev.

Državni zbor.

Kakor smo poročali, se je dne 17. t. m. odprla državna zbornica. Uboga Avstrija, zakaj v državni zbornici so se slišale zopet skoraj neverjetne reči. Nekteri poslanci so ostro napadali vlado, kako da je dovolila, da se je ustanovila v Innsbrucku, toraj v nemškem mestu, italijanska univerza, napadali so vlado, kako da se je moralo prigoditi, da se je pred očmi vlade zahrbtno umoril v Innsbrucku človek, kakor smo to zadnjič poročali. Pri tem je večina državne zbornice bila proti ministerskemu predsedniku Körberju. Iz napadov na njega se je sprevidelo, da so Körberjevi dnevi šteti in da mu ne bode nič več preostajalo, kakor ministerski prestol zapustiti. Napadala pa se je tudi avstrijska vladarska hiša in njeni udi. Teh napadov seveda ne moremo preobčiti, sploh pa so bili po našem mnenju pretirani in nikakor ne na mestu.

Vojska med Rusi in Japonci.

Port Artur.

Nasproti Port Arturja leži kitajsko mesto Tšifu. To mesto je takorekoč fabrika vseh laži, ki se pošiljajo glede Port Arturja med svet. V tem mestu bivajo namreč agenti velikih bors, kateri razpošiljajo